

בלונים

יודתי מן העץ
בלבנון -

עכשיו רוצים
שאתגייס כהלכה!

הקוף רוקי שנעלם לבעליו בתל-אביב

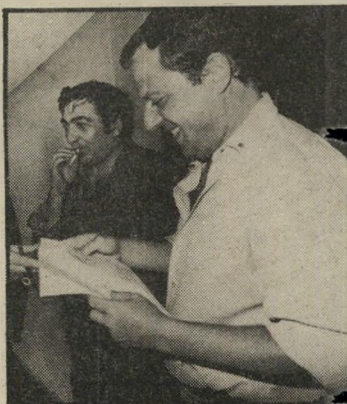
העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יופי שנין ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפירי ענת סרגוסטי וציפי מנשה ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרונאי ♦ המודל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: "גד" בע"מ

קוא יקי

אם אתה עוקב אחרי המדור זה היה העולם הזה שהיה לפני 25 שנה, בוודאי שמת לב לכך שמוזה שלושה שבועות חל בו שינוי בולט. תחת תמונת השער של הגליון מלפני 25 שנים מופיעות בו עתה תמונות של שני שערנים.

עברו 25 שנים מאז שחוללנו את השינוי, הקובע מאז את דמותו החריצנית של העולם הזה: שני השערנים. נדמה לי שאין בעולם כולו שבועון אחר אחד שיש לו תכונה זו. גם בארץ, שבה מועתקים כמעט כל החידושים שלנו חיש מהר עליידי עיתונים ושכרי עוננים אחרים, לא העתיק איש חידוש זה.

יש לכך סיבה מעשית. כמעט כל השבועונים בעולם מקדישים את השער האחורי שלהם למודעות מיסחריות. מכיוון שהמפרסמים מוכנים לשלם מחיר גבוה במיוחד עבור מודעה המופיעה במקום בולט זה. קוראים צעירים עד גיל 40 בוודאי

עוזר פרי (עם מונדי)
הגהות חסרות-ערך

אינם מתארים להם כלל את העולם הזה בלי השער האחורי, שהפך סימן היכר כה מובהק, ושעליו חוברו בדיחות אינספור ("העולם הזה והעולם הבא" וכו'). אולם עברו כמעט עשר שנים, מאז שקיבלתי לידי את עריכת השכר עון, ועד להנהגת חידוש זה.

באותן שנים עמדנו מדי שבוע לפני בעיה, שנבעה ממהות השבועון, ואולי ממהות החיים במדינה זו.

המציאות הישראלית מעניקה חשיבות מרעית לעניינים פוליטיים. כל אזרח בארץ מבין כי "הפוליטיקה" נרצעת לחייו היומיומיים. לאיכות-חייו, לכספו ואף לחייו ממש. העולם הזה הקדיש לפוליטיקה תמיד את מיטב מירצו, והוא נושא מסר פוליטי ייחודי: השאיפה לשלום, להתפייסות בין עמי הארץ, לכינון מישטר של צדק חברתי ולכיבוד זכויות האדם. הוא גם מקדיש מאמצים מיוחדים לחשיפת פרשנות שחיתות בחיים הציבוריים.

העולם הזה 2473

אולם החיים הם מגוונים ומורכבים, ויש הרבה נושאים אחרים מדי שבוע, המרתקים את האדם הישראלי. פרשות פליליות בולטות, ענייני-חברה, סרט או מחזה בולט, תחרות-ספורט ועוד ועוד.

מדי שבוע היה על כן מתלקח במערכת הוויכוח: למה להקדיש את שער הגליון? לנאום מילחמתי של דויד בן-גוריון או לרצח אכזרי של נערה? לגילוי של שחיתות בעיריית-חיפה או למישחק של מכבי תל-אביב במוסקבה?

לפני 25 שנים זה נמאס לנו, והחלטנו לפתור את הבעיה בצורה הפשוטה ביותר: חלוקת השער לשניים. בעמוד הראשון של הגליון מופיע תמיד נושא "כבד" — עניין ציבורי חשוב, ולרוב פוליטי; ובעמוד האחרון מופיע נושא "קל" — עניין חברתי, פלילי, אמנותי ואף רכילותי.

זה לא פתר את בעיית הוויכוחים הפנימיים. גם עכשיו יש מדי שבוע ויכוח בין חברי-המערכת: איזה נושא ציבורי צריך להיות בשער הקדמי, ואיזה נושא חברתי בשער האחורי. אך לפחות אין עוד צורך לבחור בין שני נושאים עיקריים אלה, ולעניי הקורא, הניגש אל הקיוסק כדי לרכוש את הגליון, בולטת דמותו של העולם הזה כעיתון המשתדל למצות את כל שיטת חיי-החיים בישראל, מן הכבד אל הקל, החל בשאלה מכרעת של מילחמה ושל לום וכלה במאבק משעשע בין שתי נערות-זוהר על כתר היופי.

כתבהיד של שבתאי

בשבוע שעבר, אגב ניתוח מישר פטו של אריאל שרון נגר השבועון טיים (שהקדשנו לו את השער הקדמי) עמדנו על גישתנו העיתונאית, המייבנת את המערכת להודות בטעויות ולהתנצל עליהן. מתחננו ביקורת על טיים שאינו נוהג כך.

ובכן — נאה דורש, נאה מקיים. כלהלן:

בגליון העולם הזה 4.7.84 פורסם, במדורו של דן עומר ז"ל, כאילו התגלו כתבייד של הסופר יעקב שבתאי ז"ל, שנזרקו עליידי הפרופסור מנחם פרי, עורך כתבהעת סימן קריאה.

בירור נוסף הבהיר שטענה זו אינה נכונה. כתביידי שהתגלו לא היו אלא הגהות חסרות-ערך.

לגבי הפירסום באותו מדור (העולם הזה 25.5.83) כאילו פורסמו שיריו של השר גד יעקובי באותו כתבהעת תמורת תמיכה, הוברר שגם לכך אין יסוד.

העולם הזה מתנצל על שני פירסומים אלה.

א.א.א.א.א.